

ಬಾರದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಯಾಕೋ, ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಳವಳ. ಶಿವರಾಮುವಿಗೆ ಏನಾಗಿಬಿಡುತ್ತೋ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕ. ಮನಸ್ಸು ಬೇರೆಡೆ ನೆಡಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಟಿವಿ ಹಾಕಿದ. ಅಲ್ಲಿ ಕೊರೊನಾ ಸಂಬಂಧಿತ ಫೋನ್ ಇನ್ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಜನ. ಶಿವರಾಮು ತನ್ನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದೆ ಅಂತ ಫೋನ್ ಮಾಡಾನೆನೋ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಕಾದ. ಕಾದ. ಕಾದ. ಶಿವರಾಮು ಫೋನ್ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಟಿವಿ ಪರದೆಯ ಕೆಳ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರೇಕಿಂಗ್ ನ್ಯೂಸ್‌ಗಳು ಮಿಂಚಿ ಮಿಂಚಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೃದ್ಯೋಗ, ಆಸ್ತಮಾ ಇರುವವರಿಗೆ ಈ ಕೊರೊನಾ ಮಾರಣಾಂತಿಕ, ...60 ವರ್ಷ ದಾಟಿದವರು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಬೇಡಿ, ... ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೊಸ ಕೆಸ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಸುದ್ದಿಗಳು. ರಂಗ ಬ್ರೇಕಿಂಗ್ ನ್ಯೂಸ್‌ನಲ್ಲೂ ಶಿವರಾಮುವನ್ನು ಹುಡುಕಿದ. ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನೇ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ 'ಶಿವರಾಮುವಿನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಸಿಕ್ಕಿದೆ' ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಡೋಣ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ. ಮಾಡಿದ. ಮಾಡಿದ. ಸಂಪರ್ಕ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಫೋನ್ ಇನ್ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಇತ್ತ ರಂಗನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ. ಹೀಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ, ನಿದ್ರೆ, ಟೆರಿಸ್ ಮೇಲಿನ ಸಂಜೆಯ ವಾಕ್ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಶಿವರಾಮು ಬಿಡದೆ ಕಾದಿಬಿಟ್ಟ.

ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಶುರುವಾಗಿ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಸದ್ದು ರಂಗನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿತು. ಶಿವರಾಮುವಿನ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಅದ್ಭಾವವಾಗ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತ್ತೋ. ಹಾಕಿದ್ದ ಟಿವಿ ಓಡಾನೆ ಇದೆ. ಬ್ರೇಕಿಂಗ್ ನ್ಯೂಸ್‌ಗಳು ನಿಂತೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ 'ಇದೀಗ ಇನ್ನೊಂದು ಬ್ರೇಕಿಂಗ್ ನ್ಯೂಸ್ ಕೊರೊನಾಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಲಿ.. 74 ವರ್ಷದ ಪೇಷಂಟ್ ಪಿ231 ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಡಾವಣೆಯ ನಿವಾಸಿ P231.... ರಂಗ ಕಂಗಾಲಾದ. ಒಂದು ಕಡೆ ಕಿವಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಸದ್ದು.. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪಿ231. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಜನ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು. ಹಿಂದುಗಡೆ ಬೀದಿಲಂತೆ.. ಗೊತ್ತೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ ನೋಡ್ರೀ..ಇತ್ಯಾದಿ ಮಾತು. ರಂಗನಿಗೆ ತಡೆಯಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಎದ್ದ. ಶರಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ಆ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್, ಅದರ ಸುತ್ತ ಪೊಲೀಸ್. ಕೇವಲ ಐದಾರು ಜನ ಮಾತ್ರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ. ಉಳಿದವರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಪೊಲೀಸ್ 'ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡ್ತೀರೋ? ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ' ಎಂದು ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ರಂಗ ಪೊಲೀಸನಿಗೆ 'ನೋಡೀ ನಾನು ಶಿವರಾಮುವಿನ ಕ್ಯೂಸ್ ಫೈಂಡ್.. ಹೋಗಿ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರಬಹುದಾ?'

'ಯಾವ ಶಿವರಾಮು?'
'ಅದೇ' ಎಂದು ಆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಕೈ ಮಾಡಿ 'ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಲ್ಲ P231. age78... ಆ ಶಿವರಾಮು'.

'ಈ ಸ್ವಾಮಿ ಅದು ಶಿವರಾಮು ಅಲ್ಲೇ ... ಮೀನಾಕ್ಷಮ್ಮ ...ಓಗ್ರೀ ಅತ್ತಾಗೆ ... ಪಿ231 ಅಂತೆ... ಇದು ಕೊರೊನಾ ಡೆತ್ ಅಲ್ಲ.. ಹಾರ್ಟ್ ಅಟ್ಯಾಕು... ಮಣ್ ಮಾಡಾಕೂ 20 ಮ್ಯಾಲೆ ಜನ ಸೇರಾಂಗಿಲ್ಲ.. ಆದುನ್ ನೋಡಾಕೆ ನಮ್ಮನ್ ಕಳಿಸವೈ.. ಓಗ್ರೀ.. ಓಗ್ರೀ'

ರಂಗ ನಿರಾಳನಾದ. ವಾಪಸ್ಸು ಹೊರಟ. 'ರಾಯರೆ' ಎಂದು ಯಾರೋ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೂಗಿದಂತಾಯ್ತು, ತಿರುಗಿದ.

ರಂಗನ ಬಳಿ ಬಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮುದುಕ. ಕೇಳಿದ 'ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯ?'

'ರಂಗನಾಥ.. ರಿಟೈರ್ಡ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಟೀಚರ್'

'ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ'

'ಇಲ್ಲೇ ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದರೆ ಬಲಕ್ಕೆ ಮೂರನೇ ಮನೆ'

'ಹೌದಾ? ಎಷ್ಟು ವರ್ಷದಿಂದ ಇದ್ದೀರಾ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ?'

'ಆಯ್ತು.. ಎರಡು ವರ್ಷ'

'ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಇದ್ದೀರಾ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ.. ಒಂದು ದಿನಾನೂ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲಾ ತಾವು?'

'ಹೆ ಹೆ. ಹಾಗೆಲ್ಲ..ಹಾಗೆಲ್ಲ..ಅಂದಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯ?'

'ನಾನಾ..ಅದೇ.. ಶಿವರಾಮು... ಎಜ್ 74'

ರಂಗನ ಮುಖ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅರಳಿತು. ಮುದುಕ ಮುಂದುವರಿಸಿದ

'ನಿಮ್ಮ ಬೀದಿಲಿ ಕೊನೆ ಮನೆ..ಆದ್ರೆ ಪಿ 231 ಅಲ್ಲ.. ಹೃದ್ಯೋಗಿ ಹೃತ್ಯರ್ವಕವಾಗಿ ನಕ್ಕ. ನಗುತ್ತಲೇ ಕೇಳಿದ.

'ಅದ್ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೀ ಪೊಲೀಸ್ ಹತ್ರ. ನೀವು ನನ್ನ ಫೈಂಡ್ ಅಂತ'

ರಂಗ ತನ್ನ ಜೇಬಿನಿಂದ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ತೆಗೆದು, ತೋರಿಸಿ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟು ಎವರಿಸಿದ.

'ಓ ಹಾಗಾ? ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋಗುವಾಗ ಬೀಳಿಸ್ಕೊಂಡೆ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಸರಿ ಇನ್ನೇನು ಅಂತ ನಮ್ಮ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಹಿಂಗಾಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಬೇರೆ ಚೀಟಿ ಬರೆದು, ಚೀಟಿ ಔಷಧಿ ಎರಡೂ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು.. ನೀವು ಯಾಕೆ ಅಷ್ಟು ಟೆನ್ಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿ' ರಂಗ ಪೆಚ್ಚುಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ.

'ನೋಡೀ ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಒಂದೇ ಬೀದಿಲ್ಲದೂ ನಾನೂ ನೀವೂ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ... ಹೆಂಗಿದೆ ನೋಡಿ ಕಾಲ..' ಶಿವರಾಮು ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಲೇ ಹೋದ.

ರಂಗ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದ.

'ಅಂದ್ರೆ? ನಾನು... ನಾನು.. ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಹೋಂ ಕ್ಯಾರಿಂಟಿನ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದೇನಿ... ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತರದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ' ಎನ್ನುವ ಯೋಚನೆ ಕೊರೊನಾಗಂತ ತೀವ್ರವಾದ ಆತಂಕ ಹುಟ್ಟಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.